

на ежедневиия ни пезатъ (съ рѣдки изключения) ще прояви завидно съревнование да ни разказва за приятелки на бащите и синовете, за приятели на майките и дъщерите; за флиртове въ дома, кафенето, театъра, църквата; за изнебъри, разводи, подбѣда на деца; за укриване на слабости, ъбгство отъ дълга, за...

Скѣтахъ ги за тогава, когато може да се помисли, че забравяме кои и за какво сме, като бащи, граждани и войници; когато въ ежедневиия пезатъ — за български разкази, разкази изтъкани отъ нишките и трепетите на нашата кръвь, дитѣ и историческо величие, не ще се намира мѣсто, защото не сѣ тужди, а наши...

Скѣтахъ ги, когато за българското племе ще надлизатъ сѣддоносни дни, предъ които само шепота: „Сърдцата ни сѣ ваши, Родино и Царю“, ще ни сплоти въ едно твърдо тѣло и ще възвиси духътъ ни въ несломима мощъ — единствените залози за живота въ историята.